

tum, som vil være at anvende. De indskrænke sig til at indstille den Tiltalte, Aktor, til Rettens strenge, Defensor til Rettens mildeste Dom. Betænker man nu tillige, at i de allerfleste af de Sager, som komme til Doms, foreligger der egen Tilstaelse, saa at der intet Faktiff er, der kan være Gjenstand for Debattering pro et contra, kan man da undre sig over, om der forekommer en Mængde Indlæg, der ikke indeholde noget som helst Andet, som Dommerne kunne have at lægge Mærke til, end netop Sagsføreren's Begjæring om Salær, og kan man undre sig over, om manges en beskæftiget Sagsfører overlader det til en ung Volontær, som arbejder paa hans Kontor uden Løn, at besørge Arbeidet med disse Indlæg. Jeg tror derfor, at jeg vel kan have haft nogen Ret i at sige — og det er det, jeg har sagt —, at ved de underordnede Retter — ved en Feil er der kommet til at staa i Refexatet i Tidenden: de overordnede — at ved de underordnede Retter, efter min Opfattelse dog især ved Overretterne, maa den Betaling, der nu ydes Sagsførerne i de kriminelle Sager, i Almindelighed anses som fuldkommen tilstrækkelig. Noget anderledes forholder det sig ved Høiesteret; thi her spille Sagsførerne en ganske anden Rolle, idet det er dem, der repræsentere Indholdet af Forhørene for Dommerne, som ikke selv faae Aktierne til Gjennemgransning. Derfor kræves der her stor Omhu til det Proceduren forberedende Arbeide, og desuden medfører den mundtlige Procedure, som Sagsføreren i egen Person maa udføre, Anvendelsen af megen kostbar Tid. Det er disse Bemærkninger, som jeg efter den Anledning, der er bleven mig givet — en Anledning, som er forekommet mig ikke at kunne lades upaaagtet —, har troet at turde tillade mig. Jeg kunde ikke billige, naar det i Motiverne til nærværende Lovforslag er blevet sagt om Sagsførernes Salærer, ogsaa i kriminelle Sager, at de i Almindelighed ikke have været afpassede efter Sagsførernes virkelige Arbeide under Sagen, og jeg fandt mig derfor opfordret til at udtale en modsat Anskuelse. Derimod stemte jeg for Lovforslaget og stemmer fremdeles derfor, fordi jeg ikke tror, at man her behøver at binde Hænderne paa Dommerne, men antager, at de ogsaa uden at være bundne vel vilde vide at træffe den Afgjørelse, som i hvert enkelt Tilfælde vil være den rette.

Ordføreren (Mump): Den ærede Landssthingsmand for 8de Kreds (Lomborg) bemærkede — i det Mindste opfatte jeg hans Ord saaledes —, at han havde en meget stor Lillid til hele Sagsførerstanden, og derfor mente han, at vi ikke behøvede dette Forbud og disse Straffebestemmelser. Det er nu overmaade godt; men jeg ser ikke, at der ligger deri Andet, end hvad man overhovedet kunde sige overfor et hvilket som helst Forbud og enhver Straffebestemmelse. Naar man blot havde den tilstrækkelige Lillid til Menneskene,

saa behøvede man ingen Straffebestemmelser eller Forbud. Hvad angaar de Bemærkninger, som den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Oyenbøll) fremkom med, skal jeg bemærke, at hans Udtalelser ved første Behandling ingenlunde ere gaaede upaaagtede hen i Udvælget. Der er tværtimod blevet sjenket dem den fornødne Opmærksomhed, men man har ikke kunnet komme til det Resultat, at Bestemmelsen i andet Mødbrom af § 1 er utydelig eller paa nogen som helst Maade uheldig. Jeg anser det for givet, at det i ethvert Tilfælde fra et rent Hensigtsmæssighedsstandpunkt anbefaler sig, at naar der ved en anden Ret foretages en subsidiaer Retshandling, det da er Dommeren ved denne Ret, der skal fastsætte Salæret. Det er det mest Praktiske, thi hvis Salæret skulde fastsættes af Dommeren under Hovedsagen, vilde det føre til, at Sagsføreren ved den anden Ret stadig maatte have Die med, hvorledes det gik med Sagen. Han maatte forespørge, om den var ført til Ende, eller om der muligvis var sluttet Forlig; ja, hvis der blev sluttet Forlig, kunde han endog blive nødt til at tage den Retshandling, for hvilken han havde været bestikket, f. Ex. et Ringsvidne, beskrevet og oversendt det til Hoveddommeren, for at denne saa kunde fastsætte det Salær, han skulde have. Dette vilde imidlertid være i høi Grad besværligt. Jeg tror derfor, at det alene af Hensigtsmæssighedshensyn anbefaler sig, at Dommeren paa det Sted, hvor den subsidiaere Retshandling foregaar, fastsætter Salæret. Jeg kan heller ikke sijnne Andet, end at dette er stemmende med anden Sætning af første Mødbrom. Naar det her hedder, at Salæret skal fastsættes, „saa snart vedkommende Sagsførers Hverv er sluttet af Retten“, er det naturligt at forstaa det paa den Maade, at det er Retten paa det Sted, hvor han har udført sit subsidiaere Hverv, der skal fastsætte Salæret, saa snart Hvervet er fuldbendt. I Overensstemmelse dermed maa de følgende Ord forstaaes saaledes, at Salæret skal fastsættes ved Dommen, hvis der falder Dom i Sagen, men naar en saadan Dom ikke senere skal affiges af den vedkommende Ret, hvor Retshandlingen er foregaaet, da ved Kjendelse. Ganske vist kunde man, hvis man vilde gjøre det yderlig tydeligt, indskyde Ordene „af den paagjældende Ret“ eller deslige; men jeg mener, at det fremgaar tilstrækkelig af den hele Sammenhæng, at det er Retten paa det Sted, hvor den subsidiaere Retshandling er foregaaet, der ved sin Kjendelse skal fastsætte Salæret, saa snart Sagsføreren's Hverv er sluttet.

Den ærede Landssthingsmand gjentog den Indvending, som han fremkom med ved første Behandling, imod Maaden, hvorpaa Kjendelsen skulde affiges — at den kan afgives til Retzprotokollen uden videre Formalitetens Sagtagelse. Han indvendte herimod, at denne Formløshed var